

MICHELLE OBAMA

ÍGY LETTEM

IFJÚSÁGI VÁLTOZAT

hvg könyvek

A fordítás alapja:

Michelle Obama: *Becoming – Adapted for Young Readers*

This translation published by arrangement with Delacorte Press, an imprint of Random House

Children's Books, division of Penguin Random House LLC

Copyright © Michelle Obama, 2021

A felnőttváltozatot fordította

© Weisz Bóbe, 2018 (Előszó, 1–18. fejezet)

© dr. Andó Éva, 2018 (19–24. fejezet, Utószó)

A „Levél az olvasóknak” szövegét és az egyéb új szövegrészeket fordította:

©Weisz Bóbe, 2021

Szerkesztette: Illényi Balázs

Borítóterv: Christopher Brand

A borítóadaptációt készítette: Kovács Péter

A szerző fotója: Miller Mobley

HVG Könyvek, Budapest, 2021

Kiadóvezető: Budaházy Árpád

Felelős szerkesztő: Dufka Hajnalka

www.hvgkonyvek.hu

ISBN 978-963-565-114-6

Minden jog fenntartva. Jelen könyvet vagy annak részleteit tilos reprodukálni, adatrendszerben tárolni, bármely formában vagy eszközzel – elektronikus, fényképeseti úton vagy más módon – a kiadó engedélye nélkül közölni.

Kiadja a HVG Kiadó Zrt., az 1795-ben alapított

Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja.

Felelős kiadó: Szauer Péter

Nyomdai előkészítés: Kedves László

Nyomás: mondAt Kft.

Felelős vezető: Nagy László

Mindazoknak, akik segítettek, hogy azzá váljak, aki lettem:
azoknak, akik felneveltek – Frasernek, Mariannek, Craignek
és kiterjedt, népes családomnak,
az erős nőkből álló baráti körnek, amely mindig felemel,
hűséges és elkötelezett munkatársaimnak, akikre mindig büszke lehetek.

Életem szerelmeinek:
Maliának és Sashának, legföltettebb kincseimnek,
akik az életem értelmei,
és végül Baracknak, aki az első pillanattól izgalmas utazást ígért nekem.

TARTALOM

Levél az olvasóknak	9
Előszó	11
Így lettem önmagam	17
Így lettünk mi	111
Így lettem több	257
Utószó	371
Köszönetnyilvánítás	376
A képek jegyzéke	380
Jegyzetek a magyar kiadáshoz	382

LEVÉL AZ OLVASÓKNAK

AMIKOR ELKEZDTEM ÍRNI EZT A KÖNYVET, még azt sem igazán tudtam, milyen formát fog végül öltetni, nemhogy milyen címet adjak neki. Egy dologban azonban biztos voltam: őszinte akarok lenni – és ez a fiatal olvasóimnak szóló kiadás sem képez kivételt ez alól. Az 1960–70-es években a chicagói South Side-on nőttem fel, a szüleim, Fraser és Marian Robinson, sosem kerteltek előttem és a bátyám, Craig előtt. Soha nem burkolták cukormázba a fájdalmas igazságokat, és tapasztalataikat sem mutatták másnak, mint ami – mert tudták, hogy mindketten el tudjuk viselni az igazat. Ugyanezt a tiszteletet szeretném Nektek is megadni.

Így hát ígérem, hogy a történetemet a maga zavaros szépségében mesélem el – onnantól kezdve, hogy miképp kínlódtam egy kérdéssel az iskola-előkészítőben az osztályom előtt, az első csókomon és a kamaszkori bizonytalanságaimon át egészen a kampánykörtak zűrzavaráig, és a különös élményig, amikor kezet fogtam Anglia királynőjével.

De remélem, nem vakít el benneteket a Fehér Ház fényűző pompája, mert a legtanulságosabb részek a történetemben nem a csinos estélyik vagy az állami vacsorák, hanem a hétköznapi apróságok körül forognak. Ahogy a nagyapám mosolygott, amikor feltette a kedvenc lemezét, a házunk illata a tavaszi nagytakarítások után, a jégkaparó surrogása az autó ablakán a chicagói tél közepén.

Írás közben rájöttem, hogy az emlékek között nincs apróság. A történetünk minden egyes pontja jelentőségteljes. Egyes emlékekbe belesajdul a szívünk, különösen azokba, amelyek a fiatalkorunkba repítenek vissza minket. Még mindig érzem a szégyent, amikor kislánycént kudarcot

vallottam az osztálytársaim előtt. Még mindig érzem a gyomorgörcsöt, ahogy akkor, amikor valaki kételkedett bennem. És újraélem a fájdalmat és az ürességet is, amelyet a szeretteim elvesztése jelentett. Egy adott ponton mindenki kap olyan sebet, amelyet egyedül nem tud meggyógyítani.

Ám ezek az érzékeny pontok – hiába igyekszünk őket annyira elrejtetni – sokszor épp azok a részeink, amelyeket a leginkább megéri megmutatni. A kényelmetlenségek, a küzdelmek mind annak a jelei, hogy keményen dolgozunk, mert ki akarjuk deríteni magunkról a legnagyobb igazságokat. És amikor visszanezérek a saját életemre, azt látom, hogy csak e nagy nehézségek pillanataiban tudtam meglelni az erőt, hogy változtassak, vagy céltudatosan tovább kutassam, ki is akarok lenni.

Ez mind csupa olyasmi, amit rendszerint nem szívesen osztunk meg egymással. Általában jobban foglalkoztat minket az, amit én statisztikai adatnak hívok: az érdemjegyeink, a sportpályán elért eredményeink, az, hogy a családuknak milyen farmerre van pénze. De valójában a történetünk a fontos – a teljes történetünk, így azok a pillanatok is, amikor kissé sebezhetőnek érezzük magunkat. Sokszor épp akkor vesszük észre mind a magunk, mind mások utazásának szépségeit, amikor a történeteink e fejezeteit osztjuk meg egymással.

Tehát remélem, miközben a történetemet olvassátok, a magatokét is végiggondoljátok – mert ennél szebb ajándékot sosem fogtok kapni. A sebek és zúzódások, az örömök és a diadalok, az önfeledt nevetések – ezek tesznek titeket azzá, akik vagytok... És a valótok nem statikus, nem változatlan. Napról napra, évről évre változunk, és egyikünk sem tudja, végül mivé formálódik az életünk. Épp ez a lényeg, így leszünk önmagunk. És ahogy rátok, úgy rám is még rengeteg formálódás vár.

ELŐSZÓ

2017 MÁRCIUSA

GYEREKKOROMBAN EGYSZERŰ ÁLMAIM VOLTAK. Szerettem volna egy kutyát, egy házat, amelyben lépcsők is vannak – két szintet egy családnak. Valamiért szerettem volna egy négyajtós kombit is a kétajtós Buick helyett, amely édesapám öröme és büszkesége volt. Mindenkinek azt mondogattam, hogy felnőttként gyermekorvos leszek. Hogy miért? Mert szerettem kisgyerekek között lenni, és hamar megtanultam, hogy a felnőttek szívesen hallják ezt a választ. „Ó, szóval orvos! Micsoda remek választás!” Akkoriban lófarkat viseltem, állandóan parancsolgattam a bátyámnak, és sikerült – mindig és minden körülmények között – ötöst szereznem az iskolában. Törekvő voltam, habár nem tudtam, pontosan mire is törekszem. Ma már úgy gondolom, ez az egyik legfölszegebb kérdés, amelyet felnőtt gyerekek feltehet: „Mi leszel, ha nagy leszel?” Mintha egy adott ponton valamivé válnánk, és ezzel vége is lenne.

Életem során voltam jogász, voltam egy kórház alelnöke és igazgató egy nonprofit szervezetnél, amely fiataloknak segít értelmes karriert találni. Voltam munkásosztálybeli fekete diák egy menő egyetemen, jobbára fehér hallgatók között. Megszámlálhatatlanul sok helyiségben voltam az egyetlen nő, az egyetlen afroamerikai. Voltam menyasszony, agyonhajszolt anyuka, gyásztól gyötört leánygyermek. És egészen a közelmúltig az Amerikai Egyesült Államok first ladyje. Komoly erőpróbát jelentett és alázatra készítetett first ladynek lenni, felemelt és porba sújtott – időnként mindezt egyszerre. Még csak most kezdem feldolgozni mindazt, ami az

utóbbi években történt – attól a 2006-os pillanattól kezdve, hogy a férjem először szóba hozta, indulna az elnökválasztáson, egészen addig, ahová mostanra jutottunk. Micsoda út volt ez!

First ladyként az ember Amerika legszélsőségebb arcaival találkozik. Jártam adománygyűjtésen magánházakban, amelyek inkább képzőművészeti múzeumnak tűntek, és otthonokban, ahol drágakővel kirakott kád állt a fürdőszobában. Ellátogattam családokhoz, amelyek mindenüket elvesztették a Katrina hurrikán miatt, és könnyes szemmel, hálával fogadták a működő hűtőgépet és a tűzhelyet. Találkoztam olyanokkal, akiket sekélyesnek és képmutatónak tartok, és másokkal – tanárokkal, katonafeleségekkel és sok más emberrel –, akiknek bámulatosan mély és erős a lelkük. És találkoztam gyerekekkel – nagyon sokkal, a világ minden szegletében –, akik felvidítanak, reménnyel töltik meg a szívem, és akik szerencsére megfeledkeznek a rangomról, amint elkezdünk együtt bogarászni a kerti termőföldben.

Felemeltek a világ legbefolyásosabb nőjeként, ám meg is hurcoltak mint „dühös fekete nőt”. Szívesen megkérdeztem volna azokat az embereket, hogy mi nem tetszik bennem – a dühös, a fekete vagy a nő? Közös fényképen mosolyogtam olyanokkal, akik az országos tévében a férjemet szapulják, de azért szeretnének egy bekeretezett szuvenírt. Egyesek az interneten mindent megkérdőjeleznek velem kapcsolatban, egészen odáig, hogy egyáltalán nő vagyok-e vagy férfi. Egy amerikai kongresszusi képviselő gúnyt űzött a fenekemből. Sokszor megbántottak. Nemesgyszer felháborodtam, de leginkább igyekeztem nevetni az egészen.

Sok minden van, amit még mindig nem tudok Amerikáról, az életről, sem arról, hogy mit hozhat a jövő. De magamat ismerem. Édesapám, Fraser arra nevelt, hogy keményen dolgozzak, sokat nevessek és álljam a szavam. Édesanyám, Marian megmutatta, hogyan gondolkodjam önállóan és hallassam a hangom. Ők ketten, a mi kis zsúfolt lakásunkban, Chicago South Side-ján, segítettek meglátni, mekkora jelentősége van a történetünknek, az én történetemnek országunk szövevényesebb történetén belül. Még akkor is, ha az nem szép, ha nem tökéletes. Még akkor is, ha sokkal valóságosabb, mint szeretnénk. Életünk története a részünkké válik, mindig velünk marad. Én így lettem azzá, aki vagyok.

Nyolc éven át éltem a Fehér Házban, ahol annyi a lépcső, hogy megszámlálni sem tudnám – aztán ott vannak még a liftek, a bowlingpálya és egy házi virágkötészet. Elegáns kelmével vetett ágyban aludtam. Az éte-

lünket világklasszis séfek készítettek, és olyan szakemberek tették elénk, akik magasabban képzetek, mint bármely ötcsillagos étterem vagy hotel személyzete. A titkosszolgálat fülhallgatós, fegyveres ügynökei komor arccal álltak az ajtók előtt, és megtettek minden tőlük telhetőt, hogy ne zavarják meg a családuink magánéletét. Végül hozzászoktunk ehhez is, nagyjából – az új otthonunk különös pompájához, meg mások folyamatos, csendes jelenlétéhez is.

A Fehér Ház az a hely, ahol a két lányunk a folyosókon labdázott, és fára mászott a South Lawn gyepén. A férjem, Barack Obama itt virrasztott éjszakánként az összefoglalókat és a beszédeit olvasva az Elnöki Dolgozószobában, és ez volt az a hely, ahol Sunny, az egyik kutyánk időnként odapiszkított a szőnyegre. Kint állhattam a Truman-erkélyen, és figyeltem a szelfibottal pózoló turistákat, akik be-belestek a vaskerítésen, és próbálták kitalálni, mi folyik odabent. Voltak napok, amikor fojtogatónak éreztem, hogy az ablakokat biztonsági okokból zárva kell tartani, és nem juthatok egy kis friss levegőhöz anélkül, hogy felfordulást okoznék. Máskor lenyűgözött a kint virágzó fehér magnóliák látványa, a kormányzati ügymenet mindennapos zsongása, a katonai üdvözlés magasztossága. Voltak napok, hetek, hónapok, amikor utáltam a politikát. És voltak pillanatok, amikor ennek az országnak és népnek a szépsége annyira lenyűgözött, hogy a lélegzetem is elakadt.

Aztán véget ért. Az ember hiába tudja, hogy majd ez is elkövetkezik, hiába töltik ki az utolsó heteket a könnyes búcsúzások, az adott nap eseményei összerosódnak. Egy kéz simul a Bibliára, az eskü szavai visszhangoznak. Az egyik elnök bútorait elszállítják, és megérkeznek a másikéi. A szekrényeket kiürítik, és mindössze pár óra leforgása alatt újra telerakják. Egy szempillantás, és új fejek nyugszanak a párnákon – új emberek, új álmok. És amikor véget ér, amikor utoljára kísétálunk a világ leghíresebb épületéből, sok tekintetben ismét önmagunkra kell találnunk.

Hadd kezdjem egy minap történt aprósággal! Otthon voltam a vörös téglás házunkban, ahová nemrég költöztünk. Az új házunk három kilométernyire lehet a régitől, egy csendes kertvárosi övezetben. Még zajlik a berendezkedés. A nappaliban a bútorokat ugyanúgy helyeztük el, mint a Fehér Házban. A házunk tele van emlékekkel, amelyek arról tanúskodnak, hogy mindez valóban megtörtént – fényképek a családról Camp Davidben, kézzel készített kerámiák, amelyeket amerikai őslakos diákoktól kaptam, egy könyv Nelson Mandela dedikálásával. Ebben az estében

az volt a különös, hogy rajtam kívül senki sem volt itthon. Barack elutazott. Kisebbik lányom, Sasha a barátaival töltötte az estét. A nővére, Malia New Yorkba költözött, mielőtt egyetemre ment. Nem volt itthon más, csak én és a két kutyánk, körülöttünk pedig a csendes, üres ház, s erre nyolc éven át nem akadt példa.

Megéheztem. Kiléptem a hálósobánkból, a kutyákkal a nyomomban lementem a lépcsőn. A konyhában kinyitottam a hűtőt. Kivettem két szelet kenyeret, és betettem a kenyérpíritóba. Kinyitottam a konyhaszekrényt, és kivettem egy tányért. Tudom, mindez furcsán hangzik, de az, hogy leemelhetek egy tányért a polcról anélkül, hogy valaki oda akarná adni nekem, hogy ott állhatok egyedül, és figyelhetem a lassan barnuló piritóst, már-már olyan, mintha visszatértem volna a régi életembe. Vagy talán ez az új életem, amely csak most kezd alakot ölteni.

Végül nem egyszerű piritóst készítettem, hanem sajtosat – a két kenyérszeletet betettem a mikróba, és sűrű, csöpögős cheddar sajtot olvasztottam közéjük. Ezután kimentem a tányérral a hátsó kertbe. Senkinek sem kellett szólnom, hogy hova indulok. Egyszerűen kimentem. Meztláb lépkedtem, rövidnadrágban. A tél csípős lehelete végre elillant. A levegőnek tavaszillata volt. Leültem a veranda lépcsőjére, éreztem, hogy a lábam alatt a kőlap megőrizte a nap melegét. Valahol a távolban egy kutya kezdett csaholni, az én kutyáim megtorpantak és úgy füleltek, mintha egy pillanatra összezavarodtak volna. Felötlött bennem, hogy milyen éles hang lehet ez nekik, hiszen a Fehér Házban nem voltak szomszédaink sem, nemhogy kutyák a közelünkben. Számukra mindez újdonságként hatott. Amikor a kutyák elügettek körbeszimatozni a kertben, a sötétben elmajszoltam a piritósomat, és a lehető legjobb értelemben egyedül éreztem magam. Nem gondoltam a felfegyverzett őrekre, akik alig száz méterre tőlem a számukra kiépített parancsnoki posztjukon ülnek a garázsunkban, sem arra, hogy még mindig nem mehetek végig az utcán biztonsági őr nélkül. Nem gondoltam az új elnökre, és ami azt illeti, a régi elnökre sem.

Ehelyett arra gondoltam, hogy pár perc múlva visszamegyek a házba, elmosogatom a tányéromat, felmegyek lefeküdni, és talán az ablakot is kinyitom, hadd érezzem a beáramló tavaszi levegő illatát – és hogy ez milyen csodálatos lesz. Az is eszembe jutott, hogy ez a nyugalom most először ad igazi lehetőséget, hogy sok mindenről elgondolkodjak. First ladyként úgy értem egy-egy sűrű hét végére, hogy arra sem emlékeztem, mi is történt az elején. Ám most kezdem másképp érzékelni az időt.

A lányaim, akik Polly Pocket babákkal, egy Taki nevű takaróval és Tigris nevű plüsstigrisükkel érkeztek a Fehér Házba, ma már tinédzserek, ifjú hölgyek önálló tervekkel és saját véleménynel. A férjem épp igyekszik átállni a Fehér Ház utáni életre, és próbál levegőhöz jutni. Én pedig itt vagyok ezen az új helyen, és annyi, de annyi mondanivalóm van.

Így lettem önmagam

GYEREKKOROM NAGY RÉSZÉT AZZAL TÖLTÖTTEM, hogy a törekvés hangjait hallgattam. Rossz vagy legalábbis amatőr zene formájában érkezett, felkúszott a hálószobám padlózatán át a klimpírozás, amelyet a nénikém, Robbie pianínója mellett ülő diákok rendeztek a földszinten, ahogy lassan tanulták a kottaolvasást. A családom Chicago South Shore kerületében lakott, egy kicsiny téglaházban, amely Robbie és a férje, Terry tulajdona volt. A szüleim az emeleti lakást bérelték, Robbie és Terry pedig a földszinten lakott. Robbie, anyám nagynénje hosszú évek óta nagylelkűen bánt unokahúgával, de számomra inkább rémisztő volt. Ez a pedáns és komoly asszony vezette a helyi gyülekezet kórusát, és egyben ő volt a közösség zongoratanárnője is. Kényelmes cipőben járt, a nyakában olvasószemüveg lógott láncon. Arcán fanyar mosoly ült, de nem értékelte a szarkazmust úgy, ahogy anyám. Időnként hallottam, ahogy leszidja a diákjait, amiért nem gyakoroltak eleget, vagy a szülőket, amiért késve hozták a gyerekeket az órára.

– Jó reggelt kívánok! – kiáltotta a nap kellős közepén, mégpedig ugyanazon az elgyötört hangon, amin mások azt kiáltják: „Az ég szerelmére!” Úgy tűnt, csak kevesen képesek megütni az elvárt szintet.

Mások igyekezetének hangja életünk háttérzenéje lett. Klimpírozás délután, klimpírozás esténként. A gyülekezeti hölgyek olykor eljöttek himnuszokat gyakorolni. Robbie szabályai szerint azok a gyerekek, akik zongoraleckéket vettek, egyszerre csak egy dalt gyakorolhattak. A szobámból hallgattam, ahogy egyik bizonytalan hangot a másik után leütve próbálják elnyerni Robbie tetszését, hogy a Hot Cross Bunsról¹ végre áttérhesse-

nek Brahms Bölcsődalára, persze csak rengeteg próbálkozás után. A zene sosem volt idegesítő, csak épp állandó. Felkészült a mi lakrészünket a Robbie-ékétől elválasztó lépcsőn. Nyaranta belebegett a nyitott ablakokon, kísérte a gondolataimat, miközben a Barbie babáimmal játszottam, vagy az építőkockákból apró királyságokat hoztam létre. Mindez csak akkor szakadt félbe, amikor édesapám hazaért a délelőtti műszak után a városi víztisztító telepről, bekapcsolta a tévét, hogy megnézze a Cubs-meccset, és épp annyira hangosította fel a készüléket, hogy elnyomja vele a lenti zenét.

Az 1960-as évek végén jártunk ekkortájt, és a Cubs nem játszott rosszul, de jól sem. Apám elhelyezkedett a hátradönthető foteljában, én bekuporodtam az ölébe, és úgy hallgattam, ahogy kommentálja, milyen formában van a Cubs, vagy azt magyarázza, hogy Billy Williams, aki tőlünk nem messze, a Constance Avenue-n lakott, miért üt olyan ügyesen az alappont bal széléről.

Eközben a pályán kívül Amerika épp egy jelentős és sok bizonytalansággal kísért átalakuláson ment keresztül. A Kennedy fivérek már nem éltek. Martin Luther Kinget megölték, amikor kint állt azon a memphisi erkélyen, és ezzel országszerte villongások kezdődtek, Chicagót sem kímélve. Az 1968-as Demokrata Országos Konvenció véres fordulatot vett, amikor a rendőrség gumibottal és könnygázzal támadt a vietnámi háború ellen tüntetőkre a Grant Parkban, alig tizenöt kilométerre onnan, ahol mi laktunk. Eközben a fehér családok elköltöztek a nagyvárosból, mert vonzotta őket a környékbeli kertvárosok nyugalma – a jobb iskolák, a tágasabb tér és valószínűleg a több fehér jelenléte is.

Mindebből nem sok jutott el a tudatomig. Kisgyerek voltam, Barbie babázó és építőkockákkal játszó kislány, akinek két szülő viselte gondját. A bátyám éjszakánként alig egy méterre aludt tőlem. A családom volt a világom, a mindenség középpontja. Édesanyám korán megtanított olvasni: elsétáltunk a könyvtárba, és ott ült mellettem, amíg a szavakat betűzgettem. Édesapám mindennap a városi munkások kék egyenruhájában indult el dolgozni, de esténként megmutatta nekünk, mit jelent a dzsessz és a művészet szeretete. Gyerekként a Chicagói Művészeti Intézetben (Art Institute of Chicago) vett órákat, gimnazistaként festett és szobrászkodott. Az iskolában versenyző volt és bokszolt is, felnőttként nagy rajongója lett minden tévés sportközvetítésnek, a profi golftól kezdve

az NHL hokimérkőzéseimig. Örömmel nézte, ha erőtől duzzadó emberek kiváló eredményeket érnek el. Amikor a bátyám, Craig érdeklődni kezdett a kosárlabda iránt, az apám pénzérméket tett a konyhában az ajtófélfa tetejére, hogy ugorjon fel értük.

Minden, ami számított, öt háztömbnyi körön belül helyezkedett el: a nagyszüleim és az unokatestvéreim, a templom a sarkon, ahová – ugyan nem rendszeresen – vasárnapi iskolába jártunk, a benzinkút, ahová anyám időnként elküldött egy doboz cigarettáért, és az italbolt, ahol Wonder kenyeret, olcsó cukorkát és tejet is lehetett kapni. Meleg nyári estéken Craiggel a felnőttliga közeli közparkban zajló softballmeccsén fel-felhangzó éljenzésre aludtunk el. Ez volt az a park, ahol nappal a játszótéren mászókáztunk és fogócskáztunk a többi gyerekekkel.

Craig majdnem két évvel idősebb nálam. Apánk lány tekintetét és optimista lelkületét örökölte, és anyánk nyugalmát. Mi ketten mindig is közel álltunk egymáshoz, részben annak az állhatatos és természetes hűségnek köszönhetően, amelyet a bátyám már szinte az első perctől kezdve érzett irántam. Van egy régi családi fotónk: négyen ülünk a kanapén, anyám mosolyogva tart az ölében, apám komoly, büszke arccal ülteti Craiget a térdére. Istentiszteletre vagy talán esküvőre öltöztünk ki. Nyolc hónapos lehetek, pufi arcú, konok pelenkás kisbaba, vasalt fehér ruhácskában, szemmel láthatóan épp próbálok kicsusszanni anyám szorításából, és úgy bámulok a kamerába, mintha fel akarnám falni. Mellettem Craig úriemberként feszít kis csokornyakkendőjében és zakójában, komoly arcocskájával. Kétéves, és máris maga a megtestesült fivéri éberség és felelősség – karját kinyújtja, és ujjai óvón fonódnak pufók csuklóm köré.

A fénykép készültének idején nem messze laktunk apai nagyszüleim Parkway Gardens-i otthonától, ahol megfizethető lakhatást biztosító, modern sorházak épültek a South Side-on. A negyedet az 1950-es években hozták létre, hogy enyhítsenek a II. világháború után a fekete, munkásosztálybeli családokat sújtó lakáshiányon. Később a szegénység és a bandaháborúk miatt a negyed hanyatlásnak indult, és lassan a város egyik legveszélyesebb lakókerületévé vált. Jóval ez előtt azonban, amikor én még kisgyerek voltam, a szüleim – akik tizenévesként ismerkedtek meg, és a húszas éveik közepén házasodtak össze – elfogadták anyám rokonainak ajánlatát, és néhány kilométerrel arrébb költöztek, Robbie-hoz és Terry-hez, egy kellemesebb környékre.